

Ἡ Πάνσεπτος Κοίμησις τῆς Θεοτόκου ἰσχυροποιεῖ καὶ ἀναδεικνύει τὴν ἐνότητα Ἑλλήνων καὶ Βουλγάρων Ἐνισταμένων

ΜΕ ΤΗΝ ΕΝΙΣΧΥΣΙ, ὁδηγία καὶ προστασία τῆς Ἀχράντου Θεοτόκου, ἀλλὰ καὶ τὴν πολύτιμη εὐχή τοῦ Γέροντός μας Μητροπολίτου κυρίου Κυπριανοῦ, κατὰ τὸ τριήμερον 14-16/27-29 Αὐγούστου, κατόπιν Συνοδικῆς Ἀποφάσεως, ὁ Ἀναπληρωτὴς Πρόεδρος Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Ὁρεῶν κύριος Κυπριανὸς ἐπεσεκέφθη τοὺς ἐν Βουλγαρία Ὁρθόδοξους Ἀδελφούς μας τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου ὑπὸ τὸν Σεβασμιώτατον Ἐπίσκοπον Τριάδιτσα κύριον Φώτιον.

Ἡ ἀδελφικὴ αὐτὴ ἐπίσκεψις ἀπεφασίσθη μὲν ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς μεγάλης Θεομητορικῆς Ἑορτῆς τῆς Κοιμήσεως καὶ Μεταστάσεως τῆς Παναγίας Μητέρας μας, ὅποτε καὶ πανηγυρίζει ὁ Καθεδρικός Ναὸς τῶν Βουλγάρων Ἐνισταμένων ἐν Σόφια, ὠργανώθη δὲ στὴν προοπτικὴ τῆς ἰσχυροποιήσεως καὶ ἀναδείξεως τῆς ἐνότητος τῶν δύο Ἀδελφῶν Ἐκκλησιῶν τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου.

Ἀπὸ κάθε ἄποψι, ἡ ἐπίσκεψις αὐτὴ ἐλειτούργησε ἐπωφελῶς, μὲ τὴν χάριν τοῦ Σωτῆρος μας Χριστοῦ διὰ τῆς Θεοτόκου, ἀπέδωσε δὲ πλουσίους πνευματικούς καρπούς καὶ ἐσφράγισε κυριολεκτικῶς τὴν μνήμη καὶ συνείδησι Ἑλλήνων καὶ Βουλγάρων μὲ τὴν σφραγίδα τῆς Ἀγάπης, τῆς Ἐνότητος καὶ Ἀλληλοπεριχωρήσεως.

* * *

Α΄. Τὴν Τετάρτη, 14/27 Αὐγούστου, μετὰ ἀπὸ πτήσι περίπου 90΄, ὁ Θεοφιλ. Ὁρεῶν μαζί μὲ τοὺς εὐλαβεστάτους Ὑποδιακόνους Δημήτριον Γιατράκο καὶ Ἀπόστολο Φύκια, προσγειώνονται στὴν Σόφια στίς 9.45΄.

Ὁ Σεβασμ. Ἐπίσκοπος Τριάδιτσα κύριος Φώτιος μαζί μὲ τὸν Αἰδεσιμώτατο Πρεσβύτερο π. Βαλεντῖνο ὑποδέχονται μὲ ἐγκαρδιότητα τὴν ἐξ Ἑλλάδος Ἀντιπροσωπία.

Περίπου στις 11.00' φθάνομε στο Ἐπισκοπεῖο, πλησίον τοῦ Καθεδρικοῦ Ναοῦ, ἐντὸς τῆς πόλεως καὶ γίνεται ἡ καθιερωμένη ἐκκλησιαστικὴ ὑποδοχὴ στοῦ Ναῦδριο τοῦ Ἁγίου Μάρκου τοῦ Εὐγενικοῦ.

• **Τὸ Ἐπισκοπεῖο** εὐρίσκεται σὲ μία ἀπλῆ καὶ ἤσυχη περιοχὴ τῆς πρωτεύουσας, τὴν ὁποία ὁμορφαίνει τὸ πράσινο. Περιλαμβάνει ἰσόγειο (Ναῦδριο, Τράπεζα, ὑποδοχὴ, βοηθητικοὶ χῶροι), δύο ὀρόφους (Κελλία Ἐπισκόπου καὶ Μοναχῶν, δωμάτια φιλοξενίας) καὶ σοφίτα. Λειτουργεῖ ὡς ἓνα μικρὸ Ἑσυχαστήριον καὶ φιλοξενεῖ πρὸς τὸ παρὸν τρεῖς Μοναχοὺς, τοὺς Γέροντας Σωφρόνιον, Εὐθύμιον καὶ Παντελεήμονα. Ἐορτάζει δις τοῦ ἔτους (19 Ἰανουαρίου, † 23 Ἰουνίου). Μᾶς ἐντυπωσιάζει ἰδιαιτέρως ἡ ἐγκάρδια ἀγάπη καὶ φιλοξενία τοῦ Σεβασμιωτάτου καὶ τῶν Ἀδελφῶν, ἀλλὰ καὶ ἡ ἐκπληκτικὴ ὄντως τάξις, νοικοκυροσύνη καὶ καθαριότης!...

• **Μετὰ** τὴν μεσημβρινὴν ἀνάπαυσιν, ἀναχωροῦμε σὲ 16.50' γιὰ τὸν Καθεδρικοῦ Ναοῦ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου γιὰ τὴν ἑναρξιν τοῦ λατρευτικοῦ κύκλου τῆς μεγάλης Ἐορτῆς στὸν θαυμασίον καὶ παμμεγέθη Οἶκον τῆς Παναγίας.

Προηγεῖται ἡ ἀφιξις καὶ πανηγυρικὴ ὑποδοχὴ τοῦ Θεοφίλου Ἐπισκόπου Ὁρεῶν, ἡ προσκύνησις καὶ εὐλόγησις τοῦ Λαοῦ, ἔπεται δὲ μετ' ὀλίγον ἡ ἀφιξις τοῦ οἰκείου Ἀρχιερέως, ὁ ὁποῖος καὶ περιβάλλεται τὸν Μανδύα, διότι θὰ προεξάσχη.

• **Ἡ βραδυνὴ** λατρεία περιλαμβάνει, κατὰ τὴν ρωσικὴν τάξιν, τὶς Ἀκολουθίας τοῦ Ἐσπερινοῦ, τοῦ Ὁρθοῦ καὶ τῆς Ὁρας Α', οἱ ὁποῖες ὁλοκληρώνονται σὲ 20.45'.

Ἦταν πράγματι αὐτὲς οἱ Ἀκολουθίες μία Μυσταγωγία!... Ἐβιώσαμε μίαν πρωτόγνωρὴν ἐμπειρία... Στιγμὲς οὐράνιες καὶ ἀλησμόνητες.

Ἐβασίλευε ἡ ἀπόλυτος τάξις. Ἡ χορωδιακὴ ψαλμωδία ἐκ τοῦ γυναικωνίτου ὑπέροχος. Οἱ Ἱερεῖς, Διάκονοι καὶ Ὑποδιάκονοι σὲς πολλὰς καὶ συχνὰς μετακινήσεις τους ἄψογοι.

Κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ Ὁρθοῦ, κατὰ τὸν Πολυέλεον, βάσει τοῦ εἰδικοῦ τυπικοῦ, οἱ δύο Ἀρχιερεῖς ἐνδύονται μέσα στοῦ Ἱεροῦ Βῆμα ἅπασαν τὴν ἀρχιερατικὴν στολὴν, κατόπιν ἐξέρχονται στοῦ εἰδικοῦ βάθρου ἐνώπιον τῆς Ἱερᾶς Εἰκόνης τῆς Κοιμήσεως στοῦ μέσον τοῦ Ναοῦ καὶ ὁ Σεβασμ. Φώτιος θυμιάζει ὅλον τὸν Λαὸν καὶ τὸν Ναόν. Ἐπακολουθεῖ ἡ ἀνάγνωσις

τοῦ Εὐαγγελίου ὑπὸ τοῦ Ἀρχιερέως ἐπὶ τοῦ βάθρου. Ἐν συνεχείᾳ, ὁ εἷς Ἀρχιερεὺς χρίει τὸν προσκυνοῦντα τὴν Ἱερὰ Εἰκόνα Λαό, ὁ δὲ ἕτερος διανέμει τὸν εὐλογημένο Ἄρτον, στὴν προηγηθεῖσα Ἀρτοκλασία. Οἱ εὐσεβεῖς ἦσαν πολλοί, ἰδίως γυναῖκες καὶ παιδιά. Τέλος, εἰσερχόμεθα στὸ Ἱερὸ Βῆμα, ὅπου ὁ μὲν Θεοφιλ.

Ἔωρων ξεφορεῖ, ἐνῶ ὁ Σεβασμ. Τριάδισσα παραμένει ἐνδεδυμένος μέχρι καὶ τῆς Ἀπολύσεως τοῦ Ὁρθρου.

Μετὰ τὴν Ὁρα Α΄, ὁ Σεβασμιώτατος ὠμίλησε δι' ὀλίγων καὶ κατόπιν ἀπεχωρήσαμε, τῶν κωδῶνων κρουόντων καὶ τῶν πιστῶν προπεμπόντων εὐλαδῶς τοὺς Ποιμένας των.

Στὸ Ἐπισκοπεῖο, μετὰ ἀπὸ τὸ λιτὸ δεῖπνον, ἀποσυρθήκαμε γιὰ ἀνάπαυσι, διότι ἡ αὐριανὴ Πανήγυρις θὰ ἦταν πολὺωρος καὶ κοπιαστικὴ.

Β΄. Τὴν Πέμπτη, 15/28 Αὐγούστου, περίπου στὶς 8.00΄ εὐρισκόμεθα στὸν Ναό.

Μετὰ τὶς Ὁρες Γ΄ καὶ ΣΤ΄, ἡ Θεία Λειτουργία ἄρχισε περίπου στὶς 9.15΄.

• **Ὁ Ἱερός** Ναὸς ἦταν ὑπερπλήρης. Τὸ Τυπικὸν ἄψογο. Ἄν καὶ τελειώσαμε πλήρως γύρω στὶς 13.00΄, ηὐχόμεθα νὰ μὴ διακοπῇ ποτὲ αὐτὴ ἡ Μυσταγωγία. Ὡσὰν νὰ μᾶς εἶχε μεταστῆσι μαζί Της ἡ Ἄχραντος Θεοτόκος στὰ Οὐράνια Σκηνώματα!... Πόσο ἐπώδυνος θὰ ἦταν ἡ ἐπιστροφή μας στὴν γήϊνη πραγματικότητα...

Εὐλογήθησαν ἐνώπιον τῆς Ἱερᾶς Εἰκόνας στὸ μέσον τοῦ Ναοῦ τὰ κόλλυβα, ἐμπλουτισμένα μὲ φροῦτα, καὶ τὰ ψωμάκια, πρὸς διανομὴν, μετέλαβαν δὲ τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων ἀναρίθμητα πλήθη πιστῶν ἀπὸ τρία Ἅγια Ποτήρια.

• **Μετά** την Ἀπόλυσι, ὁ Θεοφιλ. Ὁρεῶν ἐξεφώνησε σύντομη Ὁμιλία με τίτλο: *«Διὰ τῆς Θεοτόκου καὶ μετὰ τῆς Θεοτόκου – “Τὸ Ὄνομα τοῦ Υἱοῦ μου καὶ τὸ Ὄνομα τὸ ἰδικό μου”»*, ἡ ὁποία μετεφράζετο ταυτοχρόνως στὰ βουλγαρικά ἀπὸ εὐσεβῆ πνευματικὴ θυγατέρα τοῦ Σεβασμιωτάτου.

• **Εἶχαμε** φθάσει περίπου στὶς 12.40΄. Ἐπακολουθεῖ Λιτανεῖα πέριξ τοῦ Ναοῦ μὲ τις Ἱερὰς Εἰκόνες, τὸν Τίμιο Σταυρό, τὸ Ἱερὸ Εὐαγγέλιο, Ἐξαπτέρυγα, Λάβαρα, Κηροπήγια. Κατὰ τὴν πορεία ψάλλεται ἡ Παράκλησις τῆς Θεοτόκου. Γίνονται τέσσερις Στάσεις. Αἰτήσεις, Εὐαγγέλιο, εὐλόγησις μὲ τὸν Σταυρὸ ὑπὸ τοῦ ἐνὸς Ἀρχιερέως στὰ τέσσερα σημεῖα τοῦ ὀρίζοντος, ἐνῶ ταυτοχρόνως ραντίζει μὲ Ἁγιασμὸ ἀντίστοιχα ὁ ἕτερος Ἀρχιερεὺς.

• **Μετά** τὴν ἐπάνοδο στὸν Σολέα, ὁ Θεοφιλ. Ὁρεῶν προσφέρει στὸν Σεβασμ. Τριάδιτσα μία πολύτιμη Εἰκόνα τῆς Θεοτόκου, διευκρινίζων ὅτι ἡ Θεοτόκος, ἐφ' ὅσον ἐν Αὐτῇ ἐνώθηκε ὁ ἄκτιστος Θεὸς καὶ ὁ Κτιστὸς ἄνθρωπος, ἀποτελεῖ **σύμβολο ἐνότητας** καὶ εἶθε ἡ Πανάχραντος νὰ διατηρῇ τὴν ἐνότητα Ἑλλήνων καὶ Βουλγάρων Ἐνισταμένων. Ὁ Σεβασμ. Τριάδιτσα ἀντιπροσέφερε ἐπίσης μίαν ὠραιότατη Εἰκόνα τῆς Θεοτόκου καὶ ἀναφέρθηκε στὴν ἐνότητά μας, γιὰ τὴν ὁποία νὰ προσευχώμεθα ἐνώπιον τῆς Θεομήτορος, **συμβόλου ὄντως τῆς ἐνότητας**.

Ἐντυπωσιακὴ ἢ ἔκφρασις βαθείας εὐλαβείας τῶν πιστῶν πρὸς τοὺς Ἀρχιερεῖς, στοὺς ὁποίους προσφέρουν ἄνθη καὶ εἰκόνες, ζητοῦντες τὴν εὐλογία τοὺς μὲ θερμότητα, χαρὰ καὶ κατάνυξι.

• **Περίπου** στὶς 13.30' ἐπιστρέφομε στὸ Ἐπισκοπεῖο, ὅπου στὶς 14.30' γευματίζομε μόνο μὲ τὸν Σεβασμιώτατο καὶ τοὺς δύο Ὑποδιακόνους. Τὸ γεῦμα λιτὸ καὶ καλομαγειρευμένο, ἡ συζήτησις γιὰ τρέχοντα ἐκκλησιαστικὰ θέματα κ.ἄ. Ἀποσυρόμεθα γιὰ μεσημβρινὴ ἀνάπαυσι. Στὶς 16.00' ὁ Ὑποδιάκονος Δημήτριος Γιατρᾶκος ἀναχωρεῖ γιὰ τὸ ἀεδρόμιο, διότι πρέπει νὰ ἐπιστρέψῃ στὴν Ἑλλάδα, λόγῳ ἐργασίας.

• **Στὶς 19.00'**, στὸ Ἐπισκοπεῖο τελεῖται ὁ Ἑσπερινός. Ἐφημέριος ὁ Σεβασμ. Τριάδιτσα... Ψαλμωδία καὶ Ἀνάγνωσις κατανυκτικὰ, χαμηλόφωνα. Τὸ παρεκκλήσιο τοῦ Ἁγίου Μάρκου «ἕνα κομματάκι τοῦ Παραδείσου», λέγει ὁ φιλακόλουθος Σεβασμιώτατος. «Σὲ κάθε ὅμως κομματάκι περικλείεται ὅλος ὁ Παράδεισος...», διευκρινίζει ὁ Θεοφιλέστατος.

• **Σημειωτέον**, ὅτι στὸν Καθεδρικό Ναὸ τῆς Κοιμήσεως τελεῖται καθημερινῶς τὸ πρωτὴ Ἱερά Λειτουργία, τὸ δὲ ἀπόγευμα τελοῦνται ἐπίσης καθημερινῶς οἱ Ἀκολουθίαι τοῦ Ἑσπερινοῦ, Ὁρθρου καὶ Ὁρας Α' (Πανυχίς). Ὁ Ναὸς ἔχει τέσσερις Ἐφημερίους καὶ δύο Διακόνους. Ἐκ περιτροπῆς βοηθοῦν καὶ οἱ Ἱερεῖς τῶν περιφερειακῶν Ἐνοριῶν.

• **Στὶς 20.30'** ἀναχωροῦμε μὲ τὸν Σεβασμιώτατο καὶ τὸν Ὑποδιάκονο Ἀπόστολο γιὰ τὴν οἰκία τοῦ Πρεσβυτέρου Βαλεντίνου. Ἡ εὐλαβεστάτη Πρεσβυτέρα Εὐγενία μᾶς εἶχε ἐτοιμάσει ἕνα πλούσιο δεῖπνο, κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ ὁποίου συνεζητήσαμε πολὺ ἐνδιαφέροντα πνευματικὰ θέματα, ἐνῶ τὰ χαριτωμένα παιδάκια τοὺς (Ἐλισάβετ, Ἰουλίττα, Θεοφανία) μᾶς ἄνοιγαν παράθυρα στὸν Παράδεισο...

Γύρω στὶς 22.30' εἶχαμε ἐπιστρέψῃ στὸ Ἐπισκοπεῖο.

Γ'. Τὴν Παρασκευή, 16/29 Αὐγούστου, στὶς 7.45' ἀναχωροῦμε, ἄνευ τοῦ Σεβασμιωτάτου, γιὰ τὸ Γυναικεῖο Μοναστήρι στὸ Κνιάζεβο, προάστιο τῆς Σόφιας, προκειμένου νὰ λειτουργηθοῦμε καὶ κοινωνήσωμε.

Ἡ Μονὴ εὐρίσκεται πλησίον τοῦ Ἐπισκοπεῖου καὶ τοῦ Καθεδρικοῦ Ναοῦ, σὲ ἓνα θαυμάσιο φυσικὸ περιβάλλον. Ἰδρύθηκε τὸ 1951 ἀπὸ τὸν ἀγιώτατο Ἀρχιεπίσκοπο Σεραφεῖμ (Σομπόλιεβ) καὶ τώρα φιλοξενεῖ 55 Μοναχῆς. Τὸ Καθολικὸν τῆς Μονῆς τιμᾶται ἐπ' ὄνοματι τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Λουκᾶ.

Ἡ Λειτουργία ἔγινε στὸ Ναῦδριο τῆς Ἁγίας Σκέπης ἀπὸ τὸν Ἱερομόναχο π. Σεραφεῖμ, ταπεινὸ, εὐλαβῆ, ἀπλοῦν, πολὺν λευῖτην.

• **Στὸ** Ναῦδριο αὐτὸ ἔγινε μία ἀπλὴ καὶ ἀπέριπτη, ἀλλὰ μὲ βαθὺν σεβασμὸ καὶ ἐγκαρδιότητα, ὑποδοχὴ στὸν Θεοφιλ. Ὁρεῶν ἀπὸ τὶς Ἀδελφές, οἱ ὁποῖες μετὰ τὴν Ἀπόλυσι ἐζήτησαν λόγον μοναχικόν. Μὲ διερμηνεῖα τὴν Δόκιμον Μαργαρίταν, ἄριστον γνώστην τῆς νεο-ελληνικῆς, ὁ Θεοφιλέστατος ἀνέπτυξε τὸ καιρὸ θέμα τοῦ **Ἐσταυρωμένου Μοναχοῦ**, τί σημαίνει Ἐσταυρωμένος Μοναχός, πῶς διὰ τοῦ σταυρωσίμου βίου ἐξαγνίζεται καὶ ἀνοίγει τὴν ὑπαρξί του στὴν Θεία Χάρι, ὅποτε ὁ Θεὸς τοῦ ἀποκαλύπτει τὴν καρδιά καὶ τὸν ὁδηγεῖ στὴν Θεωρία.

• **Μετὰ** τὸ λιτὸ πρωῒνό, ἔφθασε καὶ ὁ Σεβασμ. Φώτιος, ὡς καὶ πολλοὶ Κληρικοὶ μὲ λαϊκοὺς, διότι ἐπρόκειτο νὰ τελεσθῆ Μνημόσυνον, ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς Ὁσιωτάτης Μοναχῆς Σεραφεΐμας, ἐπὶ τῇ δεκαετία ἀπὸ τῆς κοιμήσεώς της (1921-1998). Ἦταν ἡ δευτέρα κατὰ τάξιν μετὰ τὴν ἀείμνηστον Καθηγουμένην Σεραφεΐμαν († 2004).

Τὸ Κοιμητήριο ἦταν πανέμορφο, μέσα στὸ πράσινο καὶ τὰ ἄνθη. Συμμετείχαμε στὴν μακρὰ Ἀκολουθία. Ἦταν μία ἀκόμη Μυσταγωγία... Κληρικοί, Μοναχῆς, Λαϊκοὶ συναγμένοι γύρω ἀπὸ τὰ μνήματα, βαστάζοντες λαμπαδίτσες. Ψαλτήριο, ψαλμωδίες, εὐχές, ἐκφωνήσεις, θυμίαμα, κατάνυξις. Ὁμίλησε ωραῖα ὁ Σεβασμιώτατος στὸ τέλος καὶ ἐπιλόγησε ὁ Θεοφιλέστατος.

Ἡ Ἀκολουθία ἐτελείωσε γύρω στὶς 12.30' καὶ ἐπακολούθησε λιτό, ἀλλὰ γευστικώτατο γεῦμα γιὰ ὅλους. Οἱ Ὁσιώτατες Μοναχῆς ἦσαν πολὺ εὐχαριστημένες. Τὶς διέκρινε μία εὐγένεια καὶ ἀρχοντιά στὸ παρουσιαστικὸ τους, μὲ ἐκεῖνα μάλιστα τὰ εἰδικὰ ὑψηλὰ σκουφιά, ἀλλὰ καὶ στοὺς τρόπους τους.

• **Τελικᾶ**, ἐπιστρέψαμε στὸ Ἐπισκοπεῖο περίπου στὶς 14.00', ἀπὸ τὸ ὁποῖο μετὰ ὀλίγη μεσημβρινὴ ἀνάπαυσι, ἀνεχωρήσαμε γιὰ τὸ ἀεροδρόμι-

ο στις 16.30'. Τὸ νέο καὶ ὄντως θαυμάσιο ἀεροδρόμιο τῆς Σόφιας ἔχει μία μοναδικὴ ἰδιαιτερότητα: ἐπικρατεῖ σὲ αὐτὸ πλήρης τάξις καὶ ἡσυχία, δηλαδή δὲν ἀκοῦς ἀπὸ τὰ μεγάφωνα μουσικὴ, δὲν ἀκούγεται οὔτε κἀν μία ἀπαλὴ μουσικὴ... Ἐκπληξίς ὄχι μικρά, ὅταν συγκρίνη κανεὶς τοῦτο μὲ τὴν ἐπικρατοῦσα ἐκκωφαντικὴ νεο-βαρβαρότητα στὸ διεθνὲς ἀεροδρόμιο τῶν Ἀθηνῶν...

Ὁ Σεβασμ. Τριάδιτσα κύριος Φώτιος μαζί μὲ τὸν Ὀσιολογιώτατο Μοναχὸ Παντελεήμονα μᾶς συνοδεύουν μέχρι τελευταίας στιγμῆς μὲ ἀγάπη καὶ εὐγένεια συγκινητικῆ.

• **Περίπου** στὶς 20.00' φθάνομε στὴν Ἀθήνα... Ἡ καρδιά μας εἶχε μείνει στὴν Σόφια. Ἦταν δύσκολη ἡ προσγείωσις ἀπὸ τὸν οὐρανὸ τῆς Ἀγάπης τῶν Βουλγάρων Ἀδελφῶν μας, ἀπὸ τὴν οὐράνια ἀμερμνησία τῆς Λατρείας τοῦ Τυπικοῦ τους, σὲ μία πραγματικότητα ἄλλης τάξεως, τὴν ὁποία μοχθεῖς νυχθημερὸν νὰ οὐρανοποιήσης ἐπ' ἐλπίδι ἀναστάσεως ζωῆς αἰωνίου...

* * *

Εὐγνωμοσύνη πρὸς τὸν Θεῖο Δομῆτορα τῆς Ἐκκλησίας, εὐχαριστίες πρὸς τὴν Ἄχραντο Θεοτόκο. Ἦταν μία ἐπίσκεψις πολυ-ωφελῆς, πρὸς δόξαν Θεοῦ καὶ αὐξῆσιν τῆς ἐνότητος. Δόξα τῷ Θεῷ πάντων ἕνεκεν!...

23.8.2008, † Ὁ Ὡ. Κ.

Διὰ τῆς Θεοτόκου καὶ μετὰ τῆς Θεοτόκου «Τὸ Ὄνομα τοῦ Υἱοῦ μου καὶ τὸ Ὄνομα τὸ ἰδικό μου»

Σεβασμιώτατε Ἐπίσκοπε Τριάδιτσα κύριε Φώτιε·
Ὅσιολογιώτατοι Πατέρες καὶ Ἀδελφοί·
Ὅσιώτατες Μητέρες καὶ Ἀδελφές·
Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῶ Ὁρθόδοξοι Χριστιανοὶ
τῆς ἐν Βουλγαρίᾳ Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου·

ΕΝ ΧΑΡΑ ἀνεκλαλήτῳ καὶ δεδοξασμένῳ, Σᾶς ἀσπάζομαι ἐν ἀμώμῳ ἀγάπῃ καὶ εἰρήνῃ, ἀναφωνῶν τὸ χρυσοστομικόν: «Δόξα τῷ Θεῷ πάντων ἕνεκεν!».

Ὁ πολυσέβαστος καὶ χριστοχαρίτωτος Γέροντας καὶ Μητροπολίτης μας, μαζί μὲ τὰ τίμια Μέλη τῆς Ἱεραρχίας μας, τῆς ἐν Ἑλλάδι Ἱεραρχίας Συνόδου τῶν Ἐνισταμένων, Σᾶς ἀσπάζονται ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ καὶ λειτουργικῇ ἐνότητι.

«Ὁ Χριστὸς ἐν τῷ μέσῳ ἡμῶν!».

Ὁ Χριστὸς τῆς ἄκρας Ταπεινώσεως, ὁ Χριστὸς τῆς ἀκενώτου Ἀγάπης, ὁ Χριστὸς τῆς παμποθήτου Εἰρήνης, νὰ εἶναι πάντοτε, νῦν καὶ αἰεὶ, Ἐκεῖνος ὁ Ὅποιος θὰ μᾶς ἐνώνῃ καὶ θὰ μᾶς ἀξιῶνῃ νὰ ζῶμεν ἐν Πνεύματι καὶ Ἀληθείᾳ.

* * *

ΑΠΟΦΑΣΕΙ Συνοδικῆ, ἔχω σήμερα τὴν ἐξαιρετικὴ τιμὴ νὰ συμμετέχω στὴν Ἱερά Πανήγυρι τοῦ Καθεδρικοῦ Σας Ναοῦ πρὸς τιμὴν τῆς Πανσέπτου Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, ὡς ἐκπρόσωπος καὶ Ἀναπληρωτῆς τοῦ ἀσθενοῦντος Μητροπολίτου μας κυρίου Κυπριανοῦ.

• Ἡ Πανάμωμος Μήτηρ τοῦ Σωτῆρος μας Χριστοῦ μᾶς ἐμίσησε καὶ πάλι σήμερα στὰ ἄρρητα Μυστήρια τῆς Σωτηρίας μας, τῆς Θεώσεώς μας.

Ὅσοι ἔχομε ἐλεηθῆ νὰ εἴμεθα Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί, σχετιζόμεθα μὲ τὴν Ἄχραντο Θεοτόκο μὲ μία σχέσι *πραγματικῆ* ἢ σχέσις μας δηλαδὴ δὲν εἶναι μόνο μία σχέσις εὐγνώμονος ἐνθυμήσεως καὶ ἱεροῦ ἐνθουσιασμοῦ, δηλαδὴ μόνο μία σχέσις ψυχολογικῆς τάξεως.

Αὐτὴ ἡ *πραγματικῆ* σχέσις καὶ βαθειὰ κοινωνία, κοινωνία προσώπων, διώνεται –ὡς γνωστὸν– μὲ κέντρο τὸ Θεανδρικό Πρόσωπο τοῦ Σωτῆρός μας Χριστοῦ, μέσα στὴν Μυστηριακῆ, Ἑορτολογικῆ καὶ Λατρευτικῆ ζωῆ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μας.

Ἐντὸς τοῦ κλίματος αὐτοῦ, τὰ ὄντως Πρόσωπα, δηλαδή οἱ ἐν Οὐρανοῖς Ἅγιοι, κοινωνοῦν μὲ τοὺς ἐν γῆ πιστοὺς, οἱ ὁποῖοι ἀγωνίζονται νὰ γίνουν Πρόσωπα ἐν Χριστῷ τῷ Θεῷ ἡμῶν, διὰ πρεσβειῶν τῆς Ὑπερευλογημένης Θεοτόκου.

Ἡ ἀλήθεια αὐτὴ ὑπογραμμίζει μὲ ἐξαιρετικὴ ἔμφασι, ὅτι ἡ σωτηρία μας δὲν εἶναι ἓνα μελλοντικὸ δῶρο, μετὰ τὴν Κρίσι· ἀλλὰ εἶναι ἡ προσωπικὴ μας σχέσις ἀπὸ τὴν ζωὴ αὐτὴ, *ἐδῶ καὶ τῶρα*, μὲ τὸν Θεάνθρωπο, διὰ μέσου τῶν Ἁγίων Του καὶ μὲ τοὺς Ἁγίους Του, ἐξαιρέτως δὲ τῆς Παναγίας, Ἀχράντου, Ὑπερευλογημένης, Ἐνδόξου Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου, καὶ Ἀειπαρθένου Μαρίας.

Τοιουτοτρόπως, βιώνομε –μὲ ἓνα ἐξόχως δραστικὸ ρεαλισμὸ– τὸ ἐσχατολογικὸ μέλλον, ἀπὸ τοῦ νῦν, ὡς συνεχὲς παρόν, ἐντὸς τοῦ ὁποῖου πραγματοποιεῖται ἡ κάθαρσις, ὁ φωτισμὸς καὶ ἡ θέωσις μας, διὰ Πράξεως καὶ Θεωρίας, μὲ τὴν ἐν Χριστῷ ἄσκησι, τὸ Φιλοκαλικὸν ἦθος καὶ τὴν Εὐχαριστιακὴ Ἐμπειρία.

* * *

ΤΟ ΠΟΣΟ εἶναι πραγματικὴ αὐτὴ ἡ σχέσις μας μὲ τὸν Σωτῆρα μας Χριστὸ διὰ τῆς Θεοτόκου καὶ μετὰ τῆς Θεοτόκου, μᾶς ἔχει ἀποκαλυφθῆ ἑπανελημμένως κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν θεωτικῶν ἐμπειριῶν πολλῶν Ἁγίων.

• Ἐνας ἀνώνυμος Ἀγιορείτης Ἅγιος Ἡουχαστῆς τοῦ ΙΗ΄ αἰ., εὐρισκόμενος ἐν ἐκστάσει, γερμένος ἐπὶ τοῦ πανακηράτου Στήθους τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἐρώτησε τὸν Κύριο:

«Διατί, Κύριε, ἐνίστε ὅταν κοιμῶμαι γροικῶ (ἀκούω, αἰσθάνομαι) εἰς τὴν καρδίαν μου θρασμόν καὶ ἀναθρασμόν, ποτὲ μὲν τοῦ Σοῦ θείου Ὄνόματος, διότι λέγει ἡ καρδία μου ἀπὸ λόγου της: “Κύριε, Ἰησοῦ Χριστέ, Υἱὲ τοῦ Θεοῦ, ἐλέησόν με”· ποτὲ δὲ τοῦ ὑπερενδόξου ὀνόματος τῆς Παναχράντου Σου Μητρός, διότι λέγει πάλιν ἀπὸ λόγου της ἡ καρδία μου: “Θεοτόκε Παρθένε, χαῖρε Κεχαριτωμένη Μαρία, ὁ Κύριος μετὰ Σοῦ· εὐλογημένη Σὺ ἐν γυναιξὶ καὶ εὐλογημένος ὁ καρπὸς τῆς κοιλίας Σου, ὅτι Σωτῆρα ἔτεκες τῶν ψυχῶν ἡμῶν”»;

Καὶ ὁ γλυκύτατος Σωτήρας μας τοῦ ἀπάντησε:

«Ὅταν γροικᾶς (ἀκούης, αἰσθάνεσαι), ὅτι βράζει εἰς τὸν ὕπνον σου ἀπὸ λόγου της εἰς τὴν καρδίαν του καὶ εἰς τὸ στόμα σου ἡ νοερά προσευχή, ποτὲ μὲν τοῦ ἐμοῦ Ὄνόματος, πο-

τὴ δὲ τῆς παναχράντου μου Μητρός, γίνωσκε ὅτι ταύτην τὴν ὥραν μέλλει νὰ σοῦ ἀκολουθήσῃ ἡ ἐδική μου ἐπίσκεψις καὶ τῆς ἐμῆς Ἀχράντου Μητρός» «τότε ἡ Χάρις μου, ὅπου φυλάγει τὴν καρδίαν σου, κινεῖ ταύτην σου τὴν καρδίαν πρὸς ἐτοιμασίαν καὶ ὑποδοχὴν τῆς ἐμῆς ἐπισκέψεως καὶ τῆς Ἀχράντου μου Μητρός»¹.

• Ὁ αὐτὸς θεοφόρος Ἰουδαίου, ὅταν κάποτε δέχθηκε τὴν διαίαν ἐπίθεσι τῶν πονηρῶν πνευμάτων, κατέφυγε στὴν ἱερὰ Εἰκόνα τῆς Παναγίας, εἶδε τὴν Χάρι Της ὀλοζώντανη, σὲ βασιλικὴ δόξα, καὶ Τὴν ἐρώτησε:

«Παναγία μου! γλυκεῖά μου Παναγία καὶ Μητέρα τοῦ Ἰησοῦ μου, πῶς θὰ γλιτώσω ἀπὸ τοὺς δαίμονες, ποῦ με κνηγοῦν;

– Μὲ τὸ ὄνομα τοῦ Υἱοῦ μου καὶ μὲ τὸ ὄνομα τὸ δικό μου θὰ νικᾶς καὶ θὰ ἐξολοθρεύῃς τοὺς δαίμονες..., ἀπάντησε ἡ Θεοτόκος.

“Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλέησόν με”, “Ὑπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς”, “Ὑπεραγία Θεοτόκε, βοήθει μοι”...

Καὶ ἐδῶ, μέσα στὸν Ναό, καὶ στὸ κελλάκι καὶ ἔξω, ἐργαζόμενος καὶ ἡσυχάζων, παντοῦ καὶ πάντοτε, τὸ ὄνομα τοῦ Υἱοῦ μου καὶ τὸ ὄνομα τὸ δικό μου νὰ ἐπικαλῆσαι...», συνέχισε ἡ Θεοτόκος².

* * *

ΤΑ ΔΥΟ αὐτὰ γεγονότα, ἐξαιρετικῆς πράγματι σημασίας, ἐπιβεβαιώνουν τὸν δραστικὸ ρεαλισμὸ τῆς ἐν Χριστῶ ζωῆς, ἀλλὰ καὶ τὴν κεντρικὴ θέσι τῆς Θεοτόκου στὴν ἔνωσί μας ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι μὲ τὸν Σωτῆρα μας Χριστό.

Τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ τὸ ὄνομα τῆς Θεοτόκου εἶναι μυστηριωδῶς ἐνωμένα· ἡ Ἐπίσκεψις τοῦ Κυρίου στὴν καρδιά μας εἶναι καὶ Ἐπίσκεψις τῆς Ἀχράντου Μητρός Του στὰ ἐσώτατα τῆς ὑπάρξεώς μας.

Καὶ ἡ Ἐπίσκεψις αὐτὴ μᾶς καθιστᾷ σκηνώματα τῆς Ἀκτίστου Δόξης τοῦ Θεοῦ μᾶς ἀξιῶναι νὰ «πίωμεν πόμα καινόν», νὰ μεθύωμεν «μέθην νηφάλιον», μέθην πνευματικὴν «ἐνθουσιασμοῦ, ὑψίστης αὐτοκρατορίας, καθολικῆς κατανοήσεως· νηφάλια μέθη τῆς χαρᾶς ποὺ ἀγκαλιάζει μὲ ἀγάπη ὅλους, ἀκόμη καὶ αὐτοὺς ποὺ (μᾶς) μισοῦν· μέθη χαρᾶς καθαρῆς, πνευματικῆς...»³.

* * *

ΤΑ ΠΡΟΗΓΗΘΕΝΤΑ μοῦ ἐπιτρέπουν ἤδη νὰ ἐπεκτείνω τὴν ἀναφορὰ μου στὸ Πανάγιο Πρόσωπο τῆς Θεοτόκου, ἐν σχέσει πάντοτε μὲ τὴν ἐμπειρία τοῦ Ὁρθοδόξου Ἡσυχασμοῦ καὶ εἰδικὰ μὲ τὸ κέντρο του, δηλαδή τὴν Καρδιακὴ Προσευχή.

• Οἱ ἱεροὶ Θεολόγοι τῆς Ἐκκλησίας μας ὀνομάζουν τὴν Θεοτόκον «Μητέρα τῶν Χαρίτων»⁴, «ταμῖα καὶ φύλακα ὄλων τῶν θησαυρῶν καὶ χαρισμάτων τοῦ Οὐρανίου Βασιλέως Θεοῦ», τὰ ὁποῖα «μεταδίδει καὶ διαμοιράζει εἰς ὅλα τὰ κτίσματα, νοητὰ καὶ αἰσθητὰ, Ἄγγέλους τε καὶ ἀνθρώπους»⁵.

«Αὕτη», λέγει ὁ Ἅγιος Γρηγόριος Παλαμᾶς, «πρῶτη δεχομένη τὸ πλήρωμα τοῦ τὰ σύμπαντα πληροῦντος, καθίστηται τοῖς πᾶσι χωρητὸν νέμουσα πρὸς δύναμιν ἐκάστω κατὰ τὴν ἀναλογίαν καὶ τὸ μέτρον τῆς ἐκάστου καθαρότητος ὥστ' Αὐτὴν εἶναι καὶ ταμεῖον καὶ πρύτανιν (κυβερνητὴν) τοῦ πλούτου τῆς Θεότητος»⁶.

• Διηγεῖται ἓνας σύγχρονός μας νέος, ὁ ὁποῖος καλλιεργοῦσε μέσα στὸν κόσμον τὴν Νοερὰ Προσευχὴ μὲ τὴν καθοδήγησι τοῦ Πνευματικοῦ του:

«Μιὰ νύχτα, ἐνῶ ἔκανα ὄρθιος τὴν εὐχὴ κάτω ἀπὸ μίαν ἐλιά, τελείως ξαφνικὰ “ἤρπάγη ὁ νοῦς” μου καὶ ἔμεινα ἄφωτος καὶ ἀνενέργητος. Κάποιος ἄλλος ἐνεργοῦσε καὶ ὁ νοῦς μου δεχόταν παθητικὰ, “παράλυτος” ἀπὸ θαυμασμό...

Ἦταν σὰν νὰ βρέθηκα ψηλὰ μέσα στὸν πνευματικὸ οὐρανό. Ψηλὰ καὶ μακρὰ ἀπὸ μένα εἶδα ἓνα τεράστιο γλυκὸ φῶς ποὺ ὅμως ἔκρυβε “μέσα” του ἓνα ἄλλο φῶς ποὺ ἦταν ἡ πηγὴ καὶ ποὺ δὲν μποροῦσα νὰ τὸ δῶ. Γύρω του καὶ σὲ ἀπόσταση ὑπῆρχαν μικρὰ φωτάκια, σὰν σπιθίτσες.

Γεννήθηκε μέσα μου ἡ βεβαιότητα ὅτι ἦταν ἡ Παναγία ποὺ ἀπὸ μέσα της ξεχυνόταν τὸ φῶς τῆς Ἁγίας Τριάδος.

Ὅλο τὸ φῶς τῆς Ἁγίας Τριάδος περνοῦσε μέσα ἀπὸ τὴν Παναγία καὶ ἀπὸ κεῖ στὴν ὑπόλοιπη κτίσι. Ἡ Παναγία λοιπὸν κατεῖχε τὸ πλήρωμα τῆς Χάριτος τοῦ Θεοῦ. Ὁλόκληρη ἡ Ἁγία Τριάς βρισκόταν μέσα στὴν Παναγία.

Ἦταν τόσο ὑψηλότερη καὶ μεγαλύτερη ἀπὸ κάθε ἄλλο πλάσμα τοῦ Θεοῦ. Ἀκόμα καὶ οἱ Ἅγιοι Ἄγγελοι καὶ οἱ Ἀρχάγγελοι ἦταν τόσο μικροὶ μπροστὰ Της σὰν σπιθίτσες, ὅσο εἶναι τὸ φῶς ἐνὸς κερικοῦ μπροστὰ στὸ μεσημεριανὸ καλοκαιριᾶτικο ἥλιο...»⁷.

Σεβασμιώτατε·

Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοὶ καὶ ἀδελφές·

Η ΑΧΡΑΝΤΟΣ Θεοτόκος, ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς Πανσέπτου Κοιμήσεως Τῆς καὶ τῆς Ἐνδόξου Μεταστάσεως Τῆς, μᾶς ἀξίωσε νὰ προσεγγίσω-μέ πως τὰ ἄρρητα Μυστήρια τῆς Σωτηρίας μας, τῆς Θεώσεώς μας.

Ἄς εἶναι εὐλογημένο τὸ ὄνομά Της!

Ἄς δεηθῶμεν Αὐτῆς, ἐφ' ὅσον εἶναι Ταμίας καὶ Πρύτανις τοῦ θείου Πλούτου, νὰ μᾶς δωρίξῃ ὅλο καὶ πλουσιωτέραν τὴν χάριν τῆς ἐνότητος ἐν Χριστῷ· νὰ ἐνώνῃ ὅλο καὶ βαθύτερον τοὺς Ὁρθοδόξους Ἑλλάδος καὶ Βουλγαρίας ἐν τῇ ἀκαινοτομήτῳ Πίστει καὶ Παραδόσει τῶν Πατέρων ἡμῶν, εἰς δόξαν τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ἀμήν!

Ἐν τῇ Σόφια τῆς Βουλγαρίας
καὶ τῷ Καθεδρικῷ Ναῷ τῆς Κοιμήσεως
τῆς Θεοτόκου

Τῇ 15ῃ Αὐγούστου 2008 ἐκ.ἡμ.

† Κοίμησις τῆς Θεοτόκου

† Ὁ Ὁρεῶν Κυπριανὸς

-
1. Ἀωνύμου Ἡουχαστοῦ, Νηπτικὴ Θεωρία, σελ. 257, Θεσσαλονίκη 1979.
 2. Ἀωνύμου Ἡουχαστοῦ, αὐτόθι, σελ. 30-31, Λόγος Α', ἀπλοποίησης ἐξ ἄλλης πηγῆς.
 3. π. Δημητρίου Στανιλοάε, Ἡ Πορεία μὲ τὸ Σωτῆρα Χριστό, σελ. 47, Θεσσαλονίκη 1984.
 4. Ὁσίου Νικοδήμου Ἀγιορείτου, Κῆπος Χαρίτων, σελ. 211α, Θεσσαλονίκη 1979.
 5. Ὁσίου Νικοδήμου Ἀγιορείτου, αὐτόθι, σελ. 217α.
 6. Ἀγίου Γρηγορίου Παλαμᾶ, Ὁμιλία ΝΓ', Εἰς τὴν πρὸς τὰ Ἅγια τῶν Ἁγίων Εἴσοδον, § 39.
 7. Διονυσίου Φαρασιώτου, Οἱ Γκουρού, ὁ Νέος καὶ ὁ Γέροντας Παῖσιος, σελ. 313-315, Θεσσαλονίκη 2007.